

บุญใหญ่พลิกชีวิต

เรียบเรียงโดย อาจารย์สุภกัญญา ชวนิชย์

รายการหนังสือสื่อความรู้ ช่วงหนังสือ ขวนคุยก้ออกอากาศ

ทางสถานีวิทยุ FM 97.75 Mhz. “คลื่นสีขาวของชาวพุทธ” ครั้งที่ 26

ช่วงเวลาส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่นี้

หลายท่านคงจะมีความตั้งใจบางอย่างคล้าย ๆ กัน คือ คิดจะไปกราบสักการะเพื่อน้อมระลึกถึงคุณพระรัตนตรัยโดยอาจจะตั้งใจไปกราบพระพุทธรูปสำคัญ ๆ ของบ้านเมือง บางท่านตั้งใจความปรารถนาจะไปกราบถึงแก้ววดีในวันเดียวกัน บางท่านตั้งใจจะเจริญจิตภาวนาและสวดมนต์ข้ามปีในคืนวันที่ 31 ธันวาคม ต่อวันที่ 1 มกราคม หรือบางท่านก็ตั้งใจจะทำบุญถวายภัตตาหารพระสงฆ์ หรือไปเลี้ยงอาหารคนชรา หรือผู้ด้อยโอกาสในสถานสงเคราะห์ต่าง ๆ ซึ่งล้วนแต่เป็นการประกอบคุณงามความดี เป็นบุญ เป็นสิริมงคลทั้งสิ้น และเพื่อจะเป็นประโยชน์ยิ่งขึ้นแก่ท่าน จึงขอเสนอรูปแบบของการทำบุญในอีกหลากหลายวิธีที่จะส่งผลข้ามภพชาติ ซึ่งคุณนัฐพชรธรรม ผู้เขียนหนังสือ “บุญใหญ่พลิกชีวิต” มามอบให้ท่านเป็นของขวัญปีใหม่สำหรับปี 2559

คุณนัฐพชรธรรม..ได้อธิบายเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการทำบุญไว้ในหนังสือเล่มนี้ เพื่อให้ท่านผู้อ่านเข้าใจว่า การทำบุญคืออะไร เราจะได้อะไรมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับอะไร การทำบุญนั้นจะต้องมีเงินหรือมีทรัพย์สินปัจจัยเป็นองค์ประกอบหรือไม่ หากทำบุญหวังความร่ำรวย ความสำเร็จในหน้าที่การงาน เกียรติยศ ชื่อเสียง ก็เป็นการทำบุญแบบมีกิเลสแล้วจะได้บุญหรือ...น่าจะเป็นเรื่องดีกว่าไหม...หากเราทำบุญโดยไม่หวังผลอะไรเลย...และจะเป็นไปได้มากน้อยแค่ไหนที่เราจะทำแบบนั้นได้จริง และประการสุดท้ายคือการตั้งจิตอธิษฐานเมื่อทำบุญ

ในเบื้องต้นผู้เขียนได้อธิบายถึง การทำบุญตามที่ปรากฏในพระไตรปิฎก ดังนี้...การทำบุญนั้นหมายถึง

การกระทำทางกาย วาจา ใจ ที่เรากระทำทางใดทางหนึ่งหรือหลายทาง โดยเจตนาและมีความสุขขณะทำ แล้วการกระทำนั้นทำให้เราได้รับสิ่งดี ๆ กลับมาในอนาคต ซึ่งได้มีการกล่าวอธิบายเปรียบเทียบในเรื่องเกี่ยวกับการทำทาน หรือ การทำบุญด้วยการให้ว่า ผลบุญที่ได้นั้นจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับปัจจัยหลัก ๕ ประการ ได้แก่

1. ผู้ทำบุญมีศีลแค่ไหน หากเคร่งครัดในศีลก็ยิ่งจะได้บุญมากขึ้น
2. ผู้รับบุญมีศีลแค่ไหน ซึ่งในเรื่องนี้อ้างอิงได้จากพระไตรปิฎกว่า ผู้ทำบุญจะได้รับผลของบุญต่างกัน เช่น ทำบุญกับสัตว์เดรัจฉาน ทำบุญกับคนไม่มีศีล ทำบุญกับคนมีศีลห้า ทำบุญกับพระสงฆ์ที่มีศีลครบ ๒๒๗ ข้อ ไปจนกระทั่งทำบุญกับพระอรหันต์ ย่อมจะได้รับผลบุญต่างกันตามศีลของผู้รับด้วย
3. ผู้ทำบุญทำด้วยจิตที่เลื่อมใสแค่ไหน เพราะจิตใจเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อนและสร้างความแตกต่างในบุญได้มากที่สุด ดังนั้นหากทำบุญด้วยความรู้สึกบริสุทธิ์ใจ ด้วยความเมตตากรุณา ด้วยความรู้สึกอยากช่วยเหลือ ด้วยความปรารถนาดี ย่อมได้รับผลบุญสูงกว่าการทำบุญด้วยการหวังประโยชน์ตอบแทนใด ๆ
4. วัตถุที่ใช้ทำบุญมีความบริสุทธิ์หรือไม่ หมายถึงว่า สิ่งที่ใช้ทำบุญนั้นเป็นของที่ได้มาด้วยความ

สุจริตหรือไม่ และการทำบุญนั้นเป็นการสะสม การละซึ่งความตระหนี่ ความเห็นแก่ตัว ความหวงแหนในทรัพย์สินของเราหรือไม่

5. นอกจากเราจะทำบุญด้วยตนเองแล้ว เราสามารถทำบุญได้ด้วยการชักชวนให้ผู้อื่นทำบุญ ยินดีที่ผู้อื่นทำบุญ และสรรเสริญเวลาผู้อื่นทำบุญได้อีกด้วย

อีกประเด็นหนึ่งที่ผู้เขียนได้กล่าวไว้ คือ การทำความเข้าใจเกี่ยวกับการทำบุญในลักษณะต่าง ๆ เช่น การทำบุญกฐิน ซึ่งเป็นการทำบุญตามกาล เป็นการถวายสิ่งที่พระสงฆ์ต้องการในเวลาที่เหมาะสม ซึ่งผลบุญนั้นจะทำให้เราได้รับสิ่งที่ต้องการในเวลาที่เหมาะสม และเป็นการทำบุญที่พิเศษกว่า... ในแง่ที่ว่าผู้ทำบุญและผู้รับบุญต่างก็ได้บุญด้วยกันทั้งสองฝ่าย อาณิสสของกฐินจึงถือได้ว่าเป็นมหากุศล มหาสังฆทาน เลขทีเดียว และถ้าจะให้ดีที่สุด ขอเรียนแนะนำให้ไปร่วมถวายด้วยตนเองเท่าที่โอกาสจะทำให้ได้

ในพระไตรปิฎกกล่าวว่า มีเทวดามาถามพระพุทธรเจ้าว่า การทำบุญแบบไหนที่ได้ทั้งกลางวันและกลางคืน ซึ่งหมายถึงได้บุญตลอดเวลา พระพุทธรองค์ทรงตอบว่า “ใครที่สร้างอารามให้คนได้ใช้ สร้างสวนให้คนได้กินผลไม้ ปลูกต้นไม้ให้ร่มเงา สร้างสะพานให้คนเดินข้าม ให้บ้านเป็นที่พักอาศัย สร้างโรงน้ำให้คนได้ดื่มได้ใช้ ก็จะได้อานิสงส์ทั้งกลางวันและกลางคืน สรุปได้ว่า หากเราได้สร้างสิ่งที่เป็นสาธารณประโยชน์ เราก็จะได้บุญทุกครั้งที่มีผู้ใช้ประโยชน์จากสิ่งที่เราสร้าง และก็เช่นเดียวกันกับการทำบุญแก่ผู้รับบุญที่มีศีลต่างกัน การสร้างวิหาร สถานปฏิบัติธรรม สิ่งก่อสร้างถวายวัด ให้หมู่สงฆ์ หรือสร้างพระพุทธรูป สถูป หรือพระเจดีย์ถวายเป็นพุทธบูชา เพื่อประโยชน์แก่พระศาสนา จึงมีอานิสงส์มากมาย มหาศาลและไปสู่สุคติโดยประการเดียว ดังตัวอย่างการทำบุญของพระปุนิณปิยะ ซึ่งเป็นผู้มีจิตเลื่อมใสในพระพุทธรเจ้า ท่านตัดสินใจก่อพระเจดีย์ทรายปิดทองไว้ที่ริมแม่น้ำเพื่อบูชาพระพุทธรเจ้า แล้วก็นำเอาดอก

กระดังงา ๓๐๐ ดอกมาบูชา และทำการกราบไหว้เข้าเย็น โดยใช้เจดีย์นั้นเป็นสิ่งเตือนสติให้นึกถึงพระพุทธรเจ้า เพื่อเป็นพุทธานุสติเตือนใจตนให้ละเสียสิ่งกิเลสทั้งปวง ด้วยผลบุญนี้ทำให้ท่านได้เป็นพระพรหม และเป็นจอมเทพอยู่บนสวรรค์ ๘๐ ครั้ง เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ๓๐๐ ครั้ง เป็นพระราชานับครั้งไม่ถ้วน และเมื่อเกิดเป็นมนุษย์ก็จะเป็นผู้ที่ขุนไม้มะเขือพวง ไม่มีเหงื่อ และได้เกิดมาในตระกูลพราหมณ์ที่ร่ำรวย”

อย่างไรก็ตามบางท่าน อาจจะกังขาว่า การทำบุญก็ควรมีความพอดีให้เหมาะสมกับพุทธปรัชญาที่เน้นความสมถะ เรียบง่าย ปล่อยวางหรือไม่... คุณณัฐพชรธรรมบอกว่า...เรื่องแบบนี้หากเราใช้ความรู้สึกหรือความคิดของเราในการตัดสิน ก็คงไม่มีข้อสรุป เพราะย่อมจะแตกต่างกันไปแน่นอน ดังนั้น จึงควรศึกษาจากพระไตรปิฎก ซึ่งมีการกล่าวถึง ผู้ที่เป็นเลิศในด้านการทำทานฝ่ายหญิง คือ นางวิสาขามหาอุบาสิกา ซึ่งได้สร้างวัดบุพพารามถวายพระพุทธรเจ้า โดยใช้เงิน ๕๐ ล้าน

หาบาทนะในการซื้อที่ดิน และใช้เงินอีก ๕๐ ล้านหาบาทนะเพื่อสร้างวิหารสองชั้นที่มีห้องพัก ๑๐๐๐ ห้อง สร้างเรือนและสร้างวิหารขนาดเล็กและศาลาอีกอย่างละ ๕๐๐ หลังล้อมรอบ ซึ่งกล่าวไว้ว่า วัดบุพพารามนี้มีสภาพคล้ายกับเทพวิมาน ไม่ว่าจะเป็นผนัง เสา ช่อ ประตู หน้าต่าง บันได และส่วนต่าง ๆ ของวัดทำออกมาอย่างพิถีพิถันวิจิตรไปด้วยจิตรกรรมที่สวยงาม

ท่านผู้ทำบุญอย่างมหาศาลอีกท่านหนึ่งคือ ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีได้มีโอกาสได้อีกคำว่า “พระพุทธรเจ้า” ด้วยบุญที่สั่งสมมา และด้วยความตั้งใจที่อธิษฐานไว้ จึงทำให้ท่านปรารถนาอย่างยิ่งที่จะพบพระพุทธรองค์ และเมื่อได้พบก็ได้มีโอกาสฟังธรรมจนบรรลุนิพพานเป็นพระโสดาบัน

จากนั้นท่านเศรษฐีก็นิมนต์พระพุทธเจ้าไปจำพรรษาที่เมืองของตนเพื่อเผยแผ่พระพุทธศาสนา และได้สร้างศาลาพักกลางทางทุก ๆ 1 โยชน์ ระหว่างเมืองราชคฤห์ไปเมืองสาวัตถี เพื่อให้พระพุทธเจ้าและพระสงฆ์ได้พักระหว่างเดินทาง โดยชักชวนชาวบ้านที่ใจบุญร่วมสร้างด้วย ที่สำคัญท่านได้สร้างวัดพระเชตะวันฉนวนเพื่อเป็นศูนย์กลางในการเผยแผ่พระพุทธศาสนา โดยในการสร้างวัดนั้น ท่านได้ซื้อที่ดินโดยมีข้อตกลงกับเจ้าของว่า จะซื้อโดยนำเงินมาปูเรียงให้เต็มพื้นที่ทั้งหมด ทำให้ใช้เงินในการซื้อที่ดินทั้งหมด 180 ล้านกหาปณะ นอกจากนี้ยังสร้างวิหาร หอฉัน และสิ่งก่อสร้างต่าง ๆ อีกมากมาย รวมเป็นเงิน 540 ล้านกหาปณะ นอกจากนี้ท่านยังได้ถวายทานทุกวันด้วยอาหารอย่างดี แม้กระทั่งในคราวที่ทรัพย์สมบัติบางส่วนถูกน้ำพัดหายไปจนท่านเริ่มขัดสน ท่านก็ยังคงทำบุญเสมอไม่เปลี่ยนแปลง แม้ทเวคาประจำบ้านไปตกเดือนในตอนที่ท่านจนลง ว่าให้ท่านทำบุญน้อยลงบ้าง ก็ถูกท่านขับออกจากบ้าน จนต้องไปวิงวอนให้พระอินทร์แนะนำหนทางให้ท่านเศรษฐีหายโกรธ ในที่สุดเทศานั้นก็ได้ฟังธรรมจนบรรลุเป็นพระโสดาบัน

ไม่มีเนื้อความตอนใดในพระไตรปิฎกกล่าวว่าท่านทำบุญมากไป หรือทำบุญเกินตัว ตรงกันข้ามพระพุทธองค์ทรงยกย่องว่า ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีเป็นมหาอุบาสกผู้เป็นเลิศในการให้ทาน...จึงกล่าวสรุปได้ว่า...เรื่องสมณะ เรียบง่าย ปล่อยวาง เป็นเรื่องที่ดีและสูงส่งที่พระพุทธเจ้าทรงสอนพระอริยบุคคล แต่สำหรับปุถุชนแล้ว เราสามารถทำบุญมากเท่าไรก็ได้เท่าที่กำลังจะมี แม้เป็นผู้ที่ไม่มีทรัพย์ แต่หากรู้จักสละรู้จักการให้ทาน ก็จะได้รับกรรณียะเช่นกัน เช่นเรื่องของท่านพราหมณ์ผู้หนึ่ง เป็นผู้ที่ยากจนมาก ทั้งบ้านมีผ้านุ่งเพียงผืนเดียว ต้องสลับกันใส่กับภรรยา เมื่อท่านได้ฟังธรรมจากพระพุทธเจ้าเกี่ยวกับการทำบุญ ท่านก็ตัดสินใจสละผ้าผืนนั้น โดยไม่ได้กลัวว่าตนกับภรรยาจะไม่มีผ้าใ้ห่มอีก

จะเห็นว่าเรื่องการทำบุญนี้เป็นเรื่องยากที่จะทำความเข้าใจในหลาย ๆ กรณี เพราะเรื่องบุญนั้นพระพุทธรองค์ได้ตรัสว่า เป็นเรื่องยากที่ปุถุชนจะเข้าใจได้อย่างถ่องแท้ บางเรื่องเป็นเรื่องละเอียดอ่อนมาก เราจึงไม่ควรพยายามไปขวางบุญใคร ว่าอย่าทำให้มากเกินไปหรือเท่านี้ก็พอแล้ว...เพราะเราไม่สามารถเอาระดับกำลังทรัพย์ กำลังศรัทธาของเราเป็นเกณฑ์ในการตัดสินผู้อื่น ตรงกันข้ามเราควรอนุโมทนาที่เขามีโอกาสได้ทำบุญมากมายขนาดนั้น

นอกจากที่กล่าวมาข้างต้น ซึ่งเป็นการทำบุญด้วยทรัพย์แล้ว ยังมีการทำบุญที่ไม่ต้องใช้ทรัพย์ที่มีอาณิสย์มากกว่าอีกหลายประการ เช่น การมีจิตเลื่อมใสในพระรัตนตรัย ยึดพระรัตนตรัยเป็นสรณะ คือเป็นที่ยึดเหนี่ยว ซึ่งหมายถึง การมีความเลื่อมใสที่ไม่มีวันสั่นคลอนว่า พระพุทธเจ้าเป็นผู้ตรัสรู้ด้วยพระองค์เอง เป็นผู้ปราศจากกิเลส เป็นผู้รู้แจ้งในทุกสิ่ง เป็นศาสดาของมนุษย์และเทวดาทั้งปวง การมีพระธรรมเป็นเครื่องยึดเหนี่ยว หมายถึง การมีความเลื่อมใสที่ไม่มีวันสั่นคลอนว่า พระธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้นั้นถูกต้องแล้ว เพราะพระองค์ทรงรู้แจ้งในทุกสิ่งทุกอย่าง ส่วนการยึดพระสงฆ์ที่ปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าเป็นเครื่องยึดเหนี่ยว หมายถึง การมีความเลื่อมใสที่ไม่มีวันสั่นคลอนว่าเป็นผู้ที่ปฏิบัติในสิ่งที่เหมาะสม ปฏิบัติในสิ่งที่ดี สิ่งที่ควรทำตาม เป็นผู้ที่ควรเคารพ และเป็นเนื่อนาบุญให้เราทำบุญ ซึ่งผู้ที่มีพระรัตนตรัยเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวนั้น จะประกอบด้วยลักษณะ 5 ประการดังนี้

1. เป็นผู้ที่มีความศรัทธาในพระรัตนตรัย ไม่กระทำสิ่งใดที่จะเป็นการลบหลู่พระรัตนตรัยเป็นอันขาด
2. เป็นผู้ที่มีศีลบริสุทธิเหมาะกับสถานะของตน เช่น บุคคลทั่วไปที่ประกอบกิจทางโลกต้องไม่ผิดศีล 5 เลย

3. เป็นผู้เชื่อกฎแห่งกรรม ไม่เชื่อเรื่องมงคล
ฤกษ์ยาม เครื่องรางของขลัง หรือสิ่งที่มีลักษณะ
โกลีเลี้ยง

4. ไม่แสวงหาการทำบุญนอกพระพุทธศาสนา

5. ทำบุญในพระพุทธศาสนา

ซึ่งการประพุดติปฏิบัติดังกล่าวมาแล้วนี้

ย่อมจะทำให้จิตใจเรายึดเหนี่ยวกับสิ่งดี ๆ ทั้งในสภาวะ
ปกติและในสภาวะที่ชีวิตประสบกับปัญหาและเหมือน
เรามีครูบาอาจารย์ มีที่ปรึกษาคอยแนะนำแนวทางใน
การดำเนินชีวิตของเราอยู่ตลอดเวลา การยึดเหนี่ยว
นั้นเองจะทำให้จิตใจเราเป็นกุศล มีความผ่องใส เมื่อ
จิตเป็นกุศลก็เป็นการทำบุญทางจิตใจ เราจึงได้อานิสงส์
เป็นบุญที่สามารถรับได้ในทันที

นอกจากนี้ยังมีการทำบุญที่ไม่ต้องใช้ทรัพย์สิน
และมีอานิสงส์มาก มีความรุ่งเรืองมากอีกทางหนึ่ง คือ
การรักษาอุโบสถศีลอย่างตั้งใจที่จะละบางสิ่งบางอย่าง
ออกไปจากชีวิต เพื่อเป็นการลดความต้องการที่เกิดขึ้น
ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย และใจ เช่น การไม่รับประทาน
อาหารอะไรเลยหลังเที่ยงวันเพื่อละความอยากที่ปาก
การไม่ใช้เครื่องสำอางเพื่อละความอยากสวยอยากงาม
เป็นต้น การรักษาอุโบสถศีลอาจเริ่มในวันสำคัญต่าง ๆ
ทางศาสนา เช่น วันมาฆบูชา วันวิสาขบูชา เป็นต้น แล้ว
ค่อย ๆ เพิ่มจำนวนวันขึ้นในโอกาสต่อไป เช่นนี้จะ
ทำให้เรามีจิตใจที่สงบและมีความสุขอย่างน่าอัศจรรย์

ในหนังสือเล่มนี้มีการกล่าวถึงการทำบุญอีก
ประการหนึ่งที่ดิฉันเองมีความเลื่อมใส ศรัทธาอย่าง
ไม่มีความลังเลสงสัยใด ๆ ทั้งสิ้น และรู้สึกได้ถึงคำว่า “ปิติ
สุขอย่างที่สุดในชีวิต” นั่นคือ การเดินทางไปกราบ
นมัสการสังเวชนียสถานทั้งสี่ หรือ สถานที่ที่เกี่ยวข้อง
กับพระพุทธองค์ทั้งสี่ตำบล คือ สถานที่ประสูติ ตรัสรู้
แสดงปฐมเทศนา และสถานที่ปรินิพพาน ณ ประเทศ
อินเดีย เนปาล เพราะเมื่อจิตของเราน้อมนุชาพระพุทธ
องค์ด้วยความเคารพอย่างยิ่งยวดแล้ว เราจะสัมผัสถึง
พระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ อย่างลึกซึ้ง

จนสามารถที่กล่าวได้ว่า หากมีสิ่งใดในชีวิตนี้ที่จะน้อม
ถวายเพื่อเป็นพุทธบูชา ปฏิบัติบูชาได้ก็จะทุ่มเททุก
สรรพกำลังเพื่อการนั้นโดยปรารถนาเพียงได้มีโอกาส
ทำเช่นนี้ทุกชาติภพไป

สุดท้ายที่จะได้หยิบยกเนื้อหาของหนังสือเล่ม
นี้มาเล่าสู่กันฟัง ก็คือ เรื่องการขอพรและการอธิษฐาน
ซึ่งเป็นข้อสงสัยคาใจหลาย ๆ ท่าน ว่าสองอย่างหนึ่ง
เหมือนหรือต่างกันอย่างไร...ผู้เขียนได้อธิบายไว้ว่า ให้
เปรียบเทียบชีวิตเราเหมือนพายเรือในทะเล การขอพร
หมายถึง เราไม่ลงมือทำอะไรเลย แล้วก็ขอสิ่งที่เรา
ปรารถนาจากผู้อื่น เปรียบเหมือนการที่เราเอนอยู่บนเรือ
แล้วขอให้เรือแล่นไปในทิศที่เราต้องการ โดยไม่ทำ
อะไรนอกจากอ้อนวอนขอ ซึ่งสอดคล้องกับที่พระพุทธ
องค์ตรัสว่า หากการอ้อนวอนได้ผล ในโลกนี้ก็จะไม่มี
คนผิดหวัง ส่วนการอธิษฐานหมายถึง การตั้งจิตด้วย
ความแน่วแน่ว่าเราต้องการให้ชีวิตของเราเดินไปใน
ทิศทางไหน และเราอยากให้ผลบุญแสดงผลแบบไหน
ซึ่งเรามักจะอธิษฐานสิ่งที่เราต้องการหลังจากทำบุญ ซึ่ง
ข้อแตกต่างอย่างแรกคือ การอธิษฐานนั้นเราจะเป็น
ผู้สร้างสิ่งที่ต้องการด้วยตนเอง โดยการทำบุญก็
เหมือนกับการไปซื้อเครื่องยนต์มาคิดเรือส่งผลให้เรือ
แล่นได้เร็วขึ้น การอธิษฐานก็เหมือนการตั้งเป้าหมาย
ด้วยการกำหนดทิศทางหางเสือของเรือ ดังปรากฏใน
พระไตรปิฎกว่า หากเราทำบุญมากพอ สิ่งที่เรา
อธิษฐานจะเป็นจริงได้ ดังเช่นพระอนูรุธะ ท่านเคย
อธิษฐานไว้ว่า ขอให้ไม่รู้จักคำว่า “ไม่มี” และในที่สุด
ท่านก็ได้ตามที่ปรารถนาเพราะท่านทำบุญมากพอ

อย่างไรก็ตาม เราไม่ควรจะรอให้ผลบุญมา
ช่วยหนุนนำเพียงอย่างเดียว เพราะเราไม่อาจทราบได้
ว่า บุญจะแสดงผลเมื่อไร เราจึงควรพยายามด้วยตัวเอง
ควบคู่ไปด้วย หมายถึงพายเรือไปด้วย ย่ำร่อฟังแต่
เครื่องยนต์ เพราะอย่างน้อยหากบุญแสดงผลไม่ทันใจ
เราก็สามารถไปถึงจุดหมายได้ด้วยตนเอง แต่ถ้าผลบุญ
แสดงผลทันใจ เราก็จะไปถึงจุดหมายเร็วขึ้น

ดังนั้นเมื่อทำบุญเสร็จแล้ว บุญนั้นก็บุญ
ของเราแล้ว ไม่ว่าเราจะอธิษฐานหรือไม่ บุญนั้นก็
แสดงผลอย่างแน่นอน เพียงแต่ชีวิตที่ไม่ได้อธิษฐาน
ก็เหมือนรถยนต์ที่ไม่มีทางเสือ แม้ว่าเครื่องยนต์จะ
แรง แต่ทิศทางอาจจะปะทะปะได้ การอธิษฐานจึงเป็น
การกำหนดทิศทางบุญในแนวทางที่เราปรารถนา
นั่นเอง

เรื่องนี้มีตัวอย่างชัดเจนในพระไตรปิฎก
เช่นกัน เช่น ในพระชาติที่พระพุทธองค์เป็นพระ
โพธิสัตว์ ก็ทรงอธิษฐานว่าขอให้ได้เป็นพระพุทธเจ้า
พระอานนท์ก็เคยอธิษฐานว่า ข้าพระองค์ได้
ทำบุญมาตั้งแต่การให้ทานตามเขตกำหนดตลอด 7 วัน

ขอผลบุญอันนั้นอย่าเป็นไปเพื่อประโยชน์แก่สวรรค์
สมบัติเลย โดยที่แท้ขอให้ข้าพระองค์พึงได้เป็น
อุปัฏฐากของพระพุทธเจ้าสักองค์หนึ่งในอนาคตกาล
เทอญ

แม้แต่ท่านมณฑกเศรษฐี ในชาติหนึ่งเคยถวาย
ทานด้วยอาหารจานสุดท้ายที่เหลืออยู่ในบ้านกับพระ
ปัจเจกพุทธเจ้า แล้วท่านก็อธิษฐานว่า ขอให้มีความ
มากพอที่จะเลี้ยงคนทั้งโลก และไม่ต้องทำมาหาเลี้ยง
ชีพก็ให้มีเงินใช้ เหล่านี้พระพุทธองค์ไม่เคยทรงดิ
เค้นการอธิษฐานแต่ประการใด ดังนั้นขอได้ตั้งใจมั่น
และอย่าได้ลังเลที่จะอธิษฐานหลังการทำบุญทุกครั้ง

